

Sygn. akt I CSK 2316/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa F. Ł.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeniowemu [...] spółce akcyjnej w S.,
Z. [...] "P." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt I ACa [...], I ACz [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od F. Ł. na rzecz [...] Towarzystwa Ubezpieczeniowego [...] spółki akcyjnej w S. 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda F. Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 15 kwietnia 2021 roku w sprawie z powództwa F. Ł. przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeniowemu [...] spółce akcyjnej w S. i Z. [...] "P." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy, jako sąd

kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżący wskazał, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii charakteru art. 398³ § 3 k.p.c. wiążącego się z faktem, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów i

wątpliwościami, czy art. 398⁵ § 3 k.p.c. „implementuje” dotychczasowy dorobek orzecnictwa sądowego w uregulowanym tam zakresie, czy też ma on inne, normatywne znaczenie. W związku z tym, jak podkreśla, nie wiadomo, czy, i w jaki sposób doprowadzić teraz do skasowania wyroku, jeżeli sąd dopuścił się dowolności w ocenie dowodów, albo ta ocena nie odpowiada zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Przed wszystkim skarżący nie zawarł wywodu prawnego wskazującego na wątpliwości z przedstawianym zakresie. Nadto wskazane przezeń zagadnienie w istocie wiąże się z ustaleniem stanu faktycznego i jego oceną, co w praktyce, rozstrzygane jest ad casum, z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku. Zagadnienie to nie ma charakteru ogólnego, dotyczy konkretnego przypadku powoda i jego przeświadczenia o niewłaściwej ocenie materiału dowodowego. Skargi kasacyjnej nie można oprzeć na podstawie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., co jednoznacznie wynika z art. 398³ § 3 k.p.c. (postanowienia SN z 28 listopada 2018 r., I PK 175/18; z dnia 30 września 2020 r., I PK 32/20).

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatruje w naruszeniu przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie a polegającym na naruszeniu art. 382 k.p.c. przez całkowite pominięcie zasady, że sąd odwoławczy ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na

nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej jego oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów. Nadto zwraca uwagę na naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 §1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. oraz art. 328 k.p.c. przez brak rozważenia przez sąd odwoławczy zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art.233 k.p.c. przez dowolną ocenę zeznań powoda oraz świadka M.Ł. oraz naruszenia art. 233 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy i przyjęcie, że powód nie wykazał aby poślizgnął się na skórcie banana a schody nie były utrzymane w należytej czystości.

Skarżący odnosi się do niedopuszczalnego kwestionowania ustalonego przez sąd stanu faktycznego. Według jego twierdzeń oczywista zasadność skargi wynika z odmiennej od oczekiwanej oceny materiału dowodowego. Nadto brak jest uzasadnienia powołanej podstawy a skarżący odnosi się do uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej. Tymczasem Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania; nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać jej podstaw ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia SN: z dnia 12 marca 2021 r. II CSK 4/20; z dnia 5 sierpnia 2020 r., II PK 53/19).

Dodać należy, że przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego. Albo jest tak, że w sprawie są istotne wątpliwości prawne, wobec czego jej rozstrzygnięcie nie jest oczywiste, albo nie ma żadnych wątpliwości tego rodzaju, a występują rażące uchybienia wytknięte w skardze, świadczące o jej oczywistej zasadności (postanowienie SN z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1285/22).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

[as]